

Vizsy Ferenc: A két hangya kalandja

A 24 karát barát

(részlet)

Gyors mosakodás után késői ebédre hívta őket a gongszó. Valóságos terülj-terülj asztalkára bukkantak, volt habzsola, szörcsíz, nekturin, pörkince meg ham-lapka, sőt csokruid is.

– Nehogy túlterheljétek a gyomrotokat! – intette őket Testmester tanár úr, majd hozzátette, – Nyugodt Álomig még van időnk, ezért, ha megebédeltetek, gyertek ki a mezőre, ahol megismerkedhettek a helybeli diákokkal. Barátkozzatok meg velük, mert ők lesznek egy jó ideig a társaitok.

Fekete Levél és Barna Kéreg a többiektől elválva, a tölgyvölgyi gombakilátó felé vették az útjukat, hogy felülről nézzék meg a tájat. A gomba mogyorószínűben pompázó tönkjének közepén jártak, amikor jóval felettük, a zöldessárga spóralemezek közül tíz tölgyvölgyi fiú a százlábú sebességével rohant rájuk, ütlegelték és szidalmazták őket.

– Gyáva népség, nem tudtátok megvédeni a bolyotokat! Ezzel még a mi életünket is veszélybe sodortátok! Pusztuljatok innen!

Bizonyára végképp alulmaradtak volna, ha nem tűnik fel Testmester, és nem zavarja szét a társaságot. Azonnal gyülekezőt fújatott, és felállt egy kiszáradt póktojásra.

– Fiaim! – kezdte a tanár. – Ma olyan eseménynek voltam a szemtanúja, mely szégyenérzéssel tölt el engem és szerintem minden becsületes tölgyvölgyi diákot is. A pissenés nélküli csendben elmesélte, hogy a két vendéget miképpen támadta meg tíz tölgyvölgyi tanuló. Hogyan rontottak rájuk lesből, erejük teljében, miközben a másikkal kimerültek voltak. Gyáva dolog volt!

Ezután Testmester, akit a tanítványai csak Tesimesinek hívtak, pár mondattal felelevenítette Fekete Levél és Barna Kéreg bátor cselekedetét, ahogy szembeszálltak a vöröshangyákkal, ahogy mentették a védtelen lárvákat, és szólt Cipe kiszabadítása során tapasztalt hősiességükről is. Amikor elmondta, hogy Tett-Erős személyesen tüntette ki a két hangyafit, s megkapták tőle a bátorság VÖRÖSPÖTTY jelét, kerek szemekkel bámultak rájuk.

Szinte mindenki a két jó barát köré sereglett, kérdezgették őket, többen közelebbről megnézték a pöttyöket. Ekkor értek oda a verekedők.

– Valamennyiünk nevében bocsánatot kérek tőletek, s egyben felajánlom a Tesimesi tanár úr vezetésével működő dzsun-dó harcművészek baráti köre huszonnégy tagjának barátságát.

Fekete Levél és Barna Kéreg nem volt haragtartó, ha még itt-ott sajgott is az ütések nyoma, elfogadták a békecsápot. Amikor a bűnbánók elvonultak, megszólalt Fekete Levél:

– Kelő Nap idején még azt hittem, egyedül vagyunk a világon, most meg egyszerre huszonnégy barátunk szert.

– Gazdagok vagyunk – nevetett társára Barna Kéreg. – Huszonnégy karát barát!

Az átélt izgalmaktól aztán hálóhelyükön hamar elaludtak, és húzták a lóbőrt reggelig.